

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Кж1 462/18
17.12.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Наде Зец, председника већа, Милимира Лукића и Оливере Анђелковић, чланова већа, са записничарем Сањом Булатовић, у кривичном поступку против **окривљеног Дејана Вучковића и др.**, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 у вези члана 278 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, браниоца окривљеног Милана Томаса, адвоката Миленка Перића, браниоца окривљеног Драгана Маринкова, адвоката Божидара Анкића, браниоца окривљеног Дејана Вучковића, адвоката Марине Стефановић и браниоца окривљеног Марка Новитовића, адвоката Немање Лукића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.595/16 од 14.11.2017. године, након одржаног претреса дана 10.12.2018. године, у присуству заменика Апелационог јавног тужиоца у Београду Бранислава Лазовића, окривљеног Милана Томаса и његовог браниоца, адвоката Миленка Перића, окривљеног Марка Новитовића и његовог браниоца, адвоката Немање Лукића, браниоца окривљеног Дејана Вучковића, адвоката Душана Митровића и браниоца окривљеног Драгана Маринкова, адвоката Божидара Анкића, као и пуномоћника оштећених, адвоката Богдана Иванишевића, а у одсуству уредно обавештених окривљених Дејана Вучковића и Драгана Маринкова, након већања и гласања дана **17.12.2018. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

I

УСВАЈАЊЕМ жалби браниоца окривљеног Милана Томаса, адвоката Миленка Перића, браниоца окривљеног Драгана Маринкова, адвоката Божидара Анкића, браниоца окривљеног Дејана Вучковића, адвоката Марине Стефановић и браниоца окривљеног Марка Новитовића, адвоката Немање Лукића, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Вишег суда у Београду К.бр.595/16 од 14.11.2017. године, тако да гласи:

Окривљени Дејан Вучковић, са личним подацима као у изреци првостепене

пресуде,

Окривљени Драган Маринков, са личним подацима као у изреци првостепене пресуде,

Окривљени Марко Новитовић, са личним подацима као у изреци првостепене пресуде и

Окривљени Милан Томас, са личним подацима као у изреци првостепене пресуде

На основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП

ОСЛОБАЂАЈУ СЕ ОД ОПТУЖБЕ

Да су:

дана 21.02.2008. године, у вечерњим часовима, у Београду у ул. Кнеза Милоша бр. 50, испред објекта Амбасаде Сједињених Америчких Држава, способни да схвате значај свог дела и да управљају својим поступцима, опште опасном радњом и опште опасним средством изазвали опасност за живот и тело и имовину већег обима и дрским и безобзирним понашањем, теже реметили јавни ред и мир, на тај начин што су заједно са мал. П. М, у односу на кога је донета правноснажна пресуда и са окривљеним Небригић Младеном, у односу на кога је поступак обустављен, као и са више НН лица, за време одржавања и по завршетку јавног скупа под називом “Косово је Србија”, који је био испред Народне Скупштине Републике Србије, кренули улицом Кнеза Милоша, те су доласком на наведену адресу, где је био окупљен већи број људи, свако понаособ, бацали каменице, а мал. П. М. је шипком лупао по прозору амбасаде, док су остали саизвршиоци различитим предметима – каменицама, летвама и другим, гађали зграду Амбасаде САД, те разбили прозоре на истој, кроз које су потом убачене упаљене бакље, које су довеле до паљења просторија у унутрашњости Амбасаде, при том су били свесни да оваквим понашањем могу изазвати опасност за живот и тело људи и имовину већег обима, па су то и хтели, олако држећи да неће наступити смрт неког лица или већа штета за имовину, којом приликом је услед ових радњи и изазваног пожара, у просторијама Амбасаде САД, смртно страдао В. З. из Новог Сада, а потом су наставили да се крећу улицом Кнеза Милоша, најпре до Амбасаде Републике Хрватске, где је такође дошло до бацања каменица, бакљи и других предмета на зграду те амбасаде, и након чега су са истом намером наставили ка Амбасади Савезне Републике Немачке и тако изазвали опасност за живот и тело људи и имовину већег обима, а били су свесни да је дело забрањено,

- чиме би извршили кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 у вези са чланом 278 став 3 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ.

Трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

II

Жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, у делу који се односи на окривљене Томин Ђорђа, Косановић Николу и Бацковић Филипа, који су ставом II изреке првостепене пресуде ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 у вези са чланом 278 став 3 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, **ОДБИЈА** се као неоснована, а пресуда Вишег суда у Београду К.бр.595/16 од 14.11.2017. године, у ставу II изреке се **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.595/16 од 14.11.2017. године, и то ставом I изреке, окривљени Дејан Вучковић, Драган Маринков, Марко Новитовић и Милан Томас, оглашени су кривим због извршења кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 у вези са чланом 278 став 3 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, те је суд окривљенима Дејану Вучковићу, Драгану Маринкову и Марку Новитовићу изрекао условне осуде, тако што им је утврдио казне затвора у трајању од по 6 (шест) месеци и истовремено одредио да се наведене казне неће извршити уколико за време од 2 (две) године не учине ново кривично дело, те ће се у случају опозивања условне осуде, у изречене казне окривљенима урачунати време које су провели у притвору по решењу истражног судије Вишег суда у Београду Ки.бр. 293/12 од 13.04.2012. године, који им се рачуна и то: окривљенима Вучковић Дејану и Маринков Драгану почев од 10.04.2012. године, а окривљеном Новитовић Марку почев од 11.04.2012. године, када су лишени слободе, па до 10.07.2012. године, када им је притвор укинут решењем Вишег суда у Београду К.бр.642/12 – Кв.бр.2777/12 од 10.07.2012. године, док је суд окривљеном Томас Милану изрекао условну осуду којом му је утврдио казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци и истовремено одредио да се наведена казна неће извршити уколико за време од 2 (две) године не учини ново кривично дело. Окривљени су обавезани да на име паушала плате суду износ од по 10.000,00 динара и солидарно исплате трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. У ставу II изреке побијане пресуде на основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП окривљени Томин Ђорђе, Косановић Никола и Бацковић Филип ослобођени су од оптужбе да су извршили кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 у вези са чланом 278 став 3 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, те је одређено да у односу на окривљене Бацковић Филипа, Томин Ђорђа и Косановић Николу трошкови падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду, тако што ће окривљеног Томин Ђорђа, Косановић Николу и Бацковић Филипа огласити кривим због извршења кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 у вези са чланом 278 став 3 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, док ће окривљеном Маринков Драгану, Вучковић Дејану, Новитовић Марку и

Томас Милану због извршења кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 у вези са чланом 278 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, изрећи казне затвора у дужем трајању, које ће окривљени издржавати у установи за извршење кривичних санкција,

- бранилац окривљеног Томас Милана, адвокат Миленко Перић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду и донесе ослобађајућу пресуду према окривљеном Милану Томасу, те је тражио да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа другостепеног суда,

- бранилац окривљеног Драгана Маринкова, адвокат Божидар Анкић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешне примене материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, те је тражио да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа другостепеног суда,

- бранилац окривљеног Дејана Вучковића, адвокат Марина Стефановић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи првостепену пресуду и донесе ослобађајућу пресуду према окривљеном Дејану Вучковић, те је тражила да заједно са окривљеним буде обавештена о седници већа другостепеног суда и

- бранилац окривљеног Марка Новитовића, адвокат Немања Лукић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду и ослободи од оптужбе окривљеног Марка Новитовића, те је тражио да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

У одговору на жалбу, бранилац окривљеног Томас Милана, адвокат Миленко Перић је предложио да се жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду одбије као неоснована.

Браниоци окривљеног Николе Косановића, адвокати Желимир Чабрило и Миодраг Рашић су у одговору на жалбу предложили да се жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду одбије као неоснована, те су тражили да буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

Бранилац окривљеног Филипа Бацковића, адвокат Душан Машић је предложио да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу ВЈТ у Београду, те је тражио да буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

У одговору на жалбу, бранилац окривљеног Томин Ђорђа, адвокат Драгослав Ристић је предложио да Апелациони суд у Београду одбије жалбу ВЈТ као неосновану, те тражио да буде обавештен о седници већа.

Бранилац окривљеног Томин Ђорђа, адвокат Весна Лекић је предложила да Апелациони суд у Београду одбије жалбу ВЈТ као неосновану, те да окривљеног и браниоца позове на седницу већа ради евентуалног образлагања поднетог одговора.

Апелациони јавни тужилац у Београду је у свом поднеску Ктж.бр.505/18 од 17.05.2018. године предложио да се усвоји жалба Вишег јавног тужилаштва у Београду и преиначи побијана пресуда у правцу жалбених навода јавног тужиоца и истовремено одбију као неосноване жалбе бранилаца окривљених.

Апелациони суд у Београду је дана 25.10.2018. године одржао седницу већа у присуству окривљених Дејана Вучковића, Ђорђа Томина, Николе Косановића, Милана Томаса, Филипа Бацковића, те бранилаца, адвоката адв. Миодрага Рашића, адв. Марине Стефановић, адв. Божидара Анкића, адв. Немање Лукића, адв. Миленка Перића, адв. Желимир Чабрила, адв. Душана Машић и адв. Драгослава Ристића, а у одсуству уредно обавештених АЈТ у Београду, окр. Драгана Маринкова и окр. Марка Новитовића, као и браниоца окривљеног Томин Ђорђа, адвоката Весне Лекић, па је након разматрања списка предмета и побијане пресуде, по оцени жалбених навода, имајући у виду и цитирани поднесак заменика Апелационог јавног тужиоца у Београду, одлучио да се у смислу одредбе члана 449 став 1 ЗКП отвори претрес ради правилног и потпуног утврђивања чињеничног стања и правилне примене кривичног закона, с обзиром да је у овом кривичном предмету пресуда већ једном била укидана.

Претрес је одржан дана 10.12.2018. године, у присуству заменика Апелационог јавног тужиоца у Београду Бранислава Лазовића, окривљеног Милана Томаса и његовог браниоца, адвоката Миленка Перића, окривљеног Марка Новитовића и његовог браниоца, адвоката Немање Лукића, браниоца окривљеног Дејана Вучковића, адвоката Душана Митровића, који се јавио по заменичком пуномоћју за адвоката Марину Стефановић и браниоца окривљеног Драгана Маринкова, адвоката Божидара Анкића, као и пуномоћника оштећених, адвоката Богдана Иванишевића, а у одсуству уредно обавештених окривљених Дејана Вучковића и Драгана Маринкова, па је након извођења доказа на претресу пред другостепеним судом и на основу доказа изведених на главном претресу пред првостепеним судом, те читања пресуде Вишег суда у Београду К.бр.595/16 од 14.11.2017. године, саслушања окривљених Марка Новитовића, Милана Томаса и Дејана Вучковића, те читања одбране окривљеног Драгана Маринкова пред првостепеним судом, те увида у доказе који се налазе у списима предмета Вишег суда у Београду К.бр.595/16, а након оцене жалбених навода, имајући у виду и предлог заменика Апелационог јавног тужилаштва у Београду, одлучено је као у изреци пресуде.

Након оцене сваког доказа појединачно и свих доказа заједно, као и у вези са одбранама окривљених, Апелациони суд у Београду је утврдио чињенице које су релевантне за пресуђење у овој кривично-правној ствари, те је донео одлуку као у изреци пресуде.

Првостепеном пресудом окривљени Дејан Вучковић, Драган Маринков, Марко Новитовић и Милан Томас оглашени су кривим да су дана 21.02.2008. године у вечерњим часовима у Београду у ул. Кнеза Милоша бр. 50, испред објекта Амбасаде Сједињених Америчких Држава, способни да схвате значај свог дела и да управљају својим поступцима, опште опасном радњом и опште опасним средством изазвали опасност за живот и тело и имовину већег обима и дрским и безобзирним понашањем теже реметили јавни ред и мир, на тај начин што су заједно са мал. П. М, у односу на

кога је донета правноснажна пресуда и са окривљеним Небригић Младеном, у односу на кога је поступак обустављен, као и са више НН лица, за време одржавања и по завршетку јавног скупа под називом “Косово је Србија” који је био испред Народне Скупштине Републике Србије, кренули улицом Кнеза Милоша, те су доласком на наведену адресу где је био окупљен већи број људи, свако понаособ бацали каменице, а мал. П. М. је шипком лупао по прозору амбасаде, док су остали саизвршиоци различитим предметима – каменицама, летвама и другим, гађали зграду Амбасаде САД те разбили прозоре на истој, кроз које су потом убачене упаљене бакље које су довеле до паљења просторија у унутрашњости амбасаде, при том су били свесни да оваквим понашањем могу изазвати опасност за живот и тело људи и имовину већег обима, па су то и хтели, олако држећи да неће наступити смрт неког лица или већа штета за имовину, којом приликом је услед ових радњи и изазваног пожара у просторијама Амбасаде САД смртно страдао В. З. из Новог Сада, а потом су наставили да се крећу улицом Кнеза Милоша, најпре до Амбасаде Републике Хрватске, где је такође дошло до бацања каменица, бакљи и других предмета на зграду те амбасаде, и након чега су са истом намером наставили ка Амбасади Савезне Републике Немачке и тако изазвали опасност за живот и тело људи и имовину већег обима, а били су свесни да је дело забрањено, чиме су извршили кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 у вези са чланом 278 став 3 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ.

По оцени Апелационог суда у Београду, основано се жалбама бранилаца окривљених Дејана Вучковића, Драгана Маринкова, Марка Новитовића и Милана Томаса, оспорава правилност овако утврђеног чињеничног стања, тако што се истиче да чињенично стање нема упориште у изведеним доказима, те да је првостепени суд погрешном оценом изведених доказа извео погрешан закључак да су наведени окривљени извршили кривично дело за које су оглашени кривим.

Због тога је Апелациони суд у Београду, као другостепени суд, након извођења доказа на претресу и на основу доказа изведених на главном претресу пред првостепеним судом, те саслушања окривљених и оцене жалбених навода бранилаца окривљених, усвајањем жалбе бранилаца окривљених, преиначио првостепену пресуду тако што их је ослободио од оптужбе да су извршили кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 у вези са чланом 278 став 3 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ.

Окривљени Дејан Вучковић је на претресу пред другостепеним судом у свему остао при одбрани коју је дао пред првостепеним судом у досадашњем току поступка, а у којој је негирао извршење кривичног дела које му је стављено на терет, наводећи да је испред Америчке амбасаде било окупљено неколико хиљада људи, да је стајао преко пута амбасаде на другој страни улице, да се срео са другом Б. М, да су заједно стајали, када је видео да је испред амбасаде настао хаос, да су људи каменовали амбасаду, бацали бакље, палили их и бацали на амбасаду и пели се на њу, да је он одлучио да и сам гађа амбасаду, па је нашао камен и бацио, али није ни добацио, јер је био далеко и никога није погодио. Даље је навео да се покајао, да није бацао више камења, већ су он и М. када је прошло око 30 минута и када су видели да куља дим из амбасаде, а да аутомобилима “хамер” долазе полицајци, пешице кренули кући. Даље је навео да је према згради бацио малтер, али није ни успео да добаци до зграде, да је док је стајао,

видео велику групу људи, њему непознату, која је гађала амбасаду каменицама, да није видео бакље, да је остао ту непуних 20 минута, па је кренуо ка Славији. На претресу пред првостепеним судом објаснио је да је дим из амбасаде видео на телевизији, да није видео бакље, нити било кога да амбасаду пали или гађа бакљама, те да се налазио преко пута Америчке амбасаде, али не у време када је она горела. На претресу пред другостепеним судом је навео да док је боравио испред амбасаде није бацио бакљу или неки други предмет који може да изазове пожар, те да је дошло до паљења амбасаде, видео је тек када је дошао кући.

Окривљени Драган Маринков је у својој одбрани, коју је дао пред првостепеним судом, а која је и прочитана на претресу пред другостепеним судом, навео да су 21.02.2008. године око 14.00 часова код њега дошли Небригић Младен и Ђ. Д. и позвали га на митинг поводом проглашења независности Косова који се одржавао тог дана у Београду, да су били код Скупштине све до завршетка митинга око 18.30 часова, а да је затим маса кренула ка Храму, где је требало да се одржи молебан. Он се заједно са Небригићем одвојио и кренуо улицом Кнеза Милоша ка згради Амбасаде Сједињених Америчких Држава, те је приметио да је петнаестак људи гађало зграду каменицама, да је и он заједно са Небригићем узео каменицу и бацио на зграду, те када се окупио испред амбасаде већи број људи, приметио је да су и остали гађали зграду каменицама и да су бацили упаљену бакљу на зграду. Навео је да је тада узео каменицу и њом гађао врата на амбасади испред којих се налазила група лица, која је покушавала да провали врата и уђе, а касније је приметио да из зграде излази дим, док је један момак са прозора амбасаде бацао папире и кутију, те је навео да је узео кутију која је пала на бетон испред амбасаде и однео је кући, а касније је видео да су у кутији били кечап и кафа. Наводи да је видео дим из зграде која је у близини амбасаде и питао је познаника са надимком “Врабац” кога је затекао преко пута амбасаде, која је то зграда, а он му је рекао да је то Хрватска амбасада. На простору испред амбасаде био је око 30 минута, а када је полиција дошла “хамерима” он је побегао. Даље је током поступка навео да није тачно да је бацио два камена ка вратима Амбасаде Сједињених Америчких Држава, већ је бацио два камена ка кућици полиције, која се налази поред амбасаде, наводећи да је у аутобусу за Београд пио коњак и пиво, да се осећао припит, објаснивши да када је заједно са Небригићем дошао до амбасаде да је ту било око 100 до 150 људи који су гађали амбасаду неким каменицама, да није видео никакве бакље, да се ту задржао можда 40-ак минута, да је био удаљен од амбасаде 15-20 метара, те да је после пола сата на лицу места видео да дим куља из Америчке амбасаде, али не може да се сети из ког дела амбасаде. Осим што је бацио та два камена ка кућици полиције, викао је као и други “доле Америка” и слично. Након тога је наишла полиција и сви су се разбежали. У односу на одбрану коју је износио у претходном поступку, навео је да није видео када су бацане бакље, већ је то касније чуо и видео на телевизији, те да је тачно да су неки људи гурали врата амбасаде у покушају да уђу, али није видео да су успели да уђу у амбасаду. Са места где се налазио не би ни могао да погоди врата амбасаде, чак и да их је гађао каменом, јер је педесетак људи покушавало да провали на врата, онда би погодио њих.

Окривљени Марко Новитовић је у својој одбрани навео да се са Томин Ђорђевићем који му је друг из детињства договорио да иде на митинг, за који је чуо преко средстава информисања и чуо је да има организованог превоза, те да је био у групи заједно са Томин Ђорђевићем, Бацковић Филипом, Косановић Николом, Д. Д. и В. З. Када су кренули

ка улици Кнеза Милоша видели су да нека зграда гори, претпоставио је да је то нека од амбасада, јер зна да су ту амбасаде, одлучили су да виде шта се дешава, па је кренуо ка запаљеној згради и када је дошао, видео је да се ради о Амбасади Сједињених Америчких Држава, те да су стајали на коловозу 5 минута и пошто су сви бацали каменице, бацио је и он пар каменица у правцу амбасаде, затим су он и Томин продужили до Хрватске амбасаде, јер су видели да се и тамо нешто дешава и видео је да се и тамо бацају каменице, а он и Томин су пришли огради где су била закачена тапацирана врата, па је са Томином покушао да убаци врата у двориште, продрмали су их пар пута, оставили да висе и отишли. Поред њих су била непозната лица, дошла је полиција “хамерима” па је кренуо ка Железничкој станици и Бранковом мосту. Када су били код Хрватске амбасаде његово друштво се одвојило, нашли су се у аутобусу када су се враћали у Нови Сад. Ујутру је сазнао од М. М. да је В. погинуо у Америчкој амбасади, па је одмах отишао у полицију да каже да је био на митингу и видео В. који је био видно пијан и попио је литар “штока”. Даље је навео да је критичном приликом био удаљен од амбасаде 15 до 20 метара, да су сви гађали амбасаду, и бабе и деде и деца, да је било стотине људи, да је попио пар пива тог дана, да није био у стању да не зна шта ради. На претресу пред првостепеним судом је навео да је само бацио грумен земље у правцу амбасаде, али није ни добацио до амбасаде, те да није видео да су Томин, Бацковић или Косановић било шта бацали на Америчку амбасаду, при којој одбрани је остао и на последњем главном претресу пред првостепеним судом, наводећи да је амбасада већ горела када је до ње дошао, био је удаљен од амбасаде 15-20 метара, те да је видео да у згради гори пар просторија. На претресу пред другостепеним судом је навео да док је боравио пред амбасадом није био у контакту са било којим предметом који може да изазове пожар, ни са бакљом ни са неким другим предметом, да у тренутку када је дошао до амбасаде на истој су већ били полупани прозори, односно стакла на прозорима и амбасада је горела, да је пожар био на првом спрату, а на балконима су већ били људи, наводећи да је био удаљен око 15-ак метара од амбасаде, па је то видео.

Окривљени Томас Милан је у својој одбрани пред првостепеним судом навео да су пред крај митинга пред Скупштином хтели да крену кући, онда је у маси, неких десет до двадесет момака, почело причу о Америчкој амбасади, у стилу "ајде да им јебемо матер", па је кренуо за њима односно за момком који је имао мегафон. Када су стигли испред Америчке амбасаде, пет-шест момака са којима је био су се одмах залетели и почели да гађају амбасаду камењем, он се сагнуо и дохватио пар каменица које је бацио ка прозорима у приземљу и још неколико ка првом спрату и то око 15-20 каменица, које су биле од поломљених жардињера које је нашао на улици. Један момак поред њега је поломио клупу и почео да удара у стакло амбасаде, у једном моменту је њих десетак међу којима је и он био, тачно испред амбасаде, док су други стајали наспрам амбасаде и на улици преко пута, онда се он попео на жардињеру где је викао и скакао окренут ка маси, а када је маса пришла викао је и певао. У том тренутку је запаљено пар бакљи, многи су гађали каменицама амбасаду и лупали по прозорима, а после тога је момак са мегафоном викао “оставите све идемо на Хрватску амбасаду” па је и сам кренуо, а када је стигао до Хрватске амбасаде стајао је, није ништа ломио ни бацао каменице, а након 5 до 10 минута кренуо је ка Газели, наишла је полиција па је кренуо ка аутобуској станици, а одатле пешке до станице Панчевачки мост. Пред истражним судијом је навео да није бацио 15 до 20 каменица, већ један до два камена и да није имао намеру никога да повреди, није имао бакље, није ништа запалио, те да је у

то време имао 17 година, био је ученик II разреда средње “Електротехничке школе”, мало је попио и још увек није имао изграђене животне ставове о свему. На претресу 01.04.2015. године пред првостепеним судом је навео да је у једном тренутку узео камен или малтер и бацио, али да није погодио Америчку амбасаду, док је на претресу пред другостепеним судом навео да је у том периоду имао 17 година, да је био под дејством алкохола, да није дошао са намером да било шта пали или руши, те да се као клинац одазвао позиву да присуствује митингу и то је рекао и пред првостепеним судом, да се не сећа да је било шта бацио према згради амбасаде. Пре поласка на митинг није припремао никакву бакљу, никакав запаљив предмет, нити је према амбасади бацио камен или бакљу, односно бацио је пар каменица, а док је боравио испред амбасаде иста није горела.

Читањем налаза и мишљења вештака Лазара Нешића и Славка Павловића од 08.04.2008. године утврђено је да се зграда Амбасаде Сједињених Америчких Држава састоји од приземља, спрата и поткровља, да су трагови горења присутни само у приземљу зграде, док на спрату и поткровљу углавном постоје трагови сагоревања настали пожаром, те су вештаци навели да су дана 26.02.2008. године прегледали видео материјал са безбедносних камера, на којима се види како једно лице око 18.57 часова у спорну просторију убацује упаљену сигналну бакљу, те да су прегледом појединих интернет адреса, изузети снимци и фотографије на којима се види како већи број лица у више наврата убацује упаљене бакље и како у каснијој фази, већ разгорелог пожара, кроз прозор спорне просторије већи број лица убацује нов горивни материјал, те да су бакље сигнална средства која се користе првенствено ноћу и на фотографијама које су вештаци сачинили са изузетог материјала се уочавају црвена и жуто-зелена боја, те су вештаци мишљења да је пожар у амбасади последица контакта запаљивог метеријала у описаној просторији приземља и отвореног пламена, те да је наведени отворени пламен могла представљати упаљена сигнална бакља која је кроз прозор убачена у спорну просторију.

Из обдукционог записника Института за судску медицину ВМА за покојног З. В. наведено је да је смрт насилна и да је наступила услед акутног тровања угљен-моноксидом и услед опекотина, а да је у узетој крви пронађено присуство алкохола од 1,5 промила.

На претресу пред првостепеним судом дана 03.04.2015. године прегледан је и видео материјал “РТС”, “ТВ Б92” и “ТВ Прва”, на којим снимцима су извештаји који су јавно емитовани о паљењу и догађају испред амбасаде, те да се на наведеним снимцима не види нико од окривљених.

Током поступка, није било спорно да су извесни грађани гађали зграду Америчке амбасаде каменицама, циглама, предметима, гранама, да су се поједина НН лица пењала на зграду и да су испред зграде и на њој била лица са упаљеним бакљама и да су зграду гађала бакљама, а што произлази из видео записа надзорних камера амбасаде, које су прегледане и на претресу, као и исказа сведока, те одбрана окривљених.

Такође, неспорно је критичном приликом дошло до пожара, а што произлази из налаза и мишљења вештака и усменог објашњења вештака на претресу Славка

Павловића, у ком је навео да су трагови горења присутни само у приземљу зграде, док на спрату и у поткровљу углавном постоје трагови сагоревања настали пожаром, да је у приземљу констатован траг ореола изнад прозора десне канцеларије гледано од улице према згради, а у тој просторији је затечен леш и у тој просторији је сав горивни материјал уништен у пожару, те да је смрт З. В. наступила услед акутног тровања угљен-моноксидом и услед опекотина.

За свој закључак да су окривљени извршили предметно кривично дело, првостепени суд је на страни 47. образложења пресуде навео да није прихватио одбране окривљених Дејана Вучковића, Драгана Маринкова и Милана Томаса у делу у коме су се изјашњавали у ком моменту су дошли испред амбасаде, будући да је из одбрана окривљених, које су изнели приликом првог саслушања у полицији и исказа сведока М, утврђено да су окривљени били испред амбасаде пре него што је запаљена, а окривљени Марко Новитовић у време када је горела стражарска кућица. Надаље, првостепени суд је, из одбрана окривљених које су изнели приликом првог саслушања, утврдио да су они заједно са другим НН лицима, осуђеним М. П. и покојним Небригићем, бацали каменице, свако понаособ, на зграду амбасаде, те да су то чинили са НН лицима, што када се повеже са снимцима са безбедносних камера, све указује да је током поступка поуздано утврђено да су окривљени свако понаособ извршили радње које су описане у изреци и свако понаособ бацали каменице на зграду амбасаде и на тај начин изазвали опасност за живот и тело људи и имовину већег обима, а притом били свесни својих радњи и били су свесни да овим понашањем могу изазвати опасност за живот и тело људи и имовину већег обима, па су то хтели и били свесни да је њихово дело забрањено.

По оцени првостепеног суда, бацање каменице из непосредне близине (јер је из видео записа утврђено да су се сви окупљени грађани налазили у близини зграде амбасаде) је општеопасна радња, а каменице су општеопасно средство, јер је утврђено да се ради о великим каменицама, а на снимцима се виде и делови жардињере, чиме је изазвана опасност за имовину и живот и тело људи. По налажењу првостепеног суда, током поступка је неспорно доказано да су окривљени били свесни да поступају и да радње предузимају са осталим лицима, јер они тако и наводе, да су исто радили сви па су и они, да су свако понаособ, каменице бацали када и остали, свесни да се истовремено на зграду амбасаде бацају упаљене бакље, док се истовремено неки НН грађани на зграду амбасаде пењу и покушавају да уђу, стоје на прозорима и балконима, тако да из чињенице да су бацали каменице истовремено када и други учесници, суд је закључио да су сви поступали као саизвршиоци, свесни заједничког деловања, док је штета која је наступила на амбасади, јер је она запаљена, резултат деловања осталих саизвршилаца, који су различитим предметима – каменицама, летвама и другим гађали зграду амбасаде, разбили прозоре на истој, кроз које су потом убачене упаљене бакље и које су довеле до паљења просторија у унутрашњости амбасаде, а којом приликом је смртно страдао В. З.

Међутим, овакав став првостепеног суда, дат у образложењу побјане пресуде, а у коме се наводи да су окривљени критичном приликом поступали у саизвршилаштву са НН лицима, те својим радњама остварили битна обележја кривичног дела које им се ставља на терет диспозитивом оптужног акта, је неприхватљив за овај суд.

Наиме, основано се жалбама бранилаца окривљених указује да током поступка није доказана узрочно-последична веза између радњи сваког од окривљених и наступеле последице, односно није утврђен *conditio sine qua non* за њено постојање, будући да постојећи каузалитет мора бити доказан ван сваке сумње и то у степену извесности који значи да се догађај једино и искључиво могао десити као последица радње сваког од окривљених понаособ.

Кривично дело изазивање опште опасности је прописано одредбом члана 278 став 1 КЗ, у коме је наведено да ко пожаром, поплавом, експлозијом, отровом или отровним гасом, радиоактивним или другим јонизујућим зрачењем и електричном енергијом, моторном силом или каквом другом општеопасном радњом или општеопасним средством изазове опасност за живот или тело људи или за имовину већег обима, казниће се затвором од 6 месеци до 5 година и новчаном казном, док је ставом 3. истог члана прописано да ако су дела из става 1. или 2. овог члана учињена на месту где је окупљен већи број људи, учинилац ће се казнити затвором од 1 до 8 година и новчаном казном,

Одредбом члана 288 КЗ прописано је кривично дело тешко дело против опште сигурности, те је ставом 2. тог члана прописано да ако је услед дела из члана 278. став 1. до 4, 279. став 1. и 2., 280. став 1. и 2., 281. став 1. и 284. овог законика наступила смрт једног или више лица, учинилац ће се казнити затвором од 2 до 12 година.

Имајући у виду напред цитиране законске одредбе, по налажењу овог суда, неприхватљив је закључак првостепеног суда да је током поступка доказано да су у радњама окривљених остварени елементи кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 у вези са чланом 278 став 3 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, за које су окривљени оглашени кривим првостепеном пресудом.

Ово стога, што радња која се окривљеним ставља на терет, мора бити изједначена са општеопасном радњом коју предвиђа дефиниција наведеног кривичног дела, односно мора бити таквог карактера који је у рангу општеопасних радњи које закон таксативно набраја (пожар, поплава, експлозија, отров или отровни гас, радиоактивно или друго јонизујуће зрачење, електрична енергија, моторна сила).

По налажењу Апелационог суда у Београду, радња бацања каменица, која се окривљенима ставља на терет, сама за себе, не може се сматрати општеопасном радњом у смислу цитираних кривично-правних прописа, јер током поступка није доказана веза између узрока и последице, односно није доказано да су окривљени својим радњама узроковали настанак пожара, а потом и смрт једног лица. Притом, ако се има у виду да из налаза и мишљења вештака Павловић Славка произлази да узрок пожара може бити убачена бакља, али да не може да искључи могућност да је просторија запаљена и изнутра, односно да током поступка није на поудан начин утврђено на који начин и чијим радњама је дошло до изазивања пожара, то по налажењу овог суда, радње које су окривљенима стављене на терет диспозитивом оптужног акта, не могу бити основ за доношење осуђујуће пресуде.

Надаље, из изреке побијане пресуде, произлази да су окривљени критичном приликом поступали у саизвршилаштву, односно да су заједно са осуђеним малолетним П. М. и са више НН лица, предузели општеопасну радњу и то тако што су сваки од окривљених понаособ бацали каменице и друге предмете, мал. П. М. шипком лупао по прозору амбасаде, док су остали саизвршиоци - друга НН лица, различитим предметима – каменицама, летвама и другим, гађали зграду Амбасаде Сједињених Америчких Држава, те разбили прозоре, кроз које су потом убачене упаљене бакље, које су довеле до паљења просторија у унутрашњости Амбасаде, при томе су били свесни да оваквим понашањем могу изазвати опасност за живот и тело људи и имовину већег обима, па су то и хтели.

Чланом 33 Кривичног закона прописан је институт саизвршилаштва, којим је одређено да ако више лица учествовањем у радњи извршења са умишљајем или из нехата заједнички изврши кривично дело или остварујући заједничку одлуку другом радњом са умишљајем битно допринесу извршењу кривичног дела, свако од њих казниће се казном прописаном за то дело.

Међутим, током поступка није доказано постојање договора између окривљених, мал. осуђеног П. М. и других НН лица да остваре заједничку одлуку, односно запале зграду амбасаде, јер у конкретном случају није познато ко је бацио бакљу, нити остали окривљени имају сазнање о томе ко је убацио бакљу у просторије амбасаде, па је остало нејасно како су окривљени бацањем камења допринели извршењу заједничке одлуке, која није ни постојала. Такође, у конкретном случају није доказано постојање ни друге алтернативно предвиђене радње саизвршилаштва, која се састоји у томе да се предузимањем друге радње са умишљајем битно допринеси извршењу кривичног дела, а код чињенице да из диспозитива оптужног акта, као и изведених доказа, произилази да нису само окривљени гађали амбасаду, већ су то чинила и друга НН лица, па самим тим није доказано да су управо окривљени, својим радњама, довели до паљења амбасаде и смрти једног лица.

Дакле, по налажењу Апелационог суда у Београду, у радњама окривљених које су ближе описане у диспозитиву оптужнице, не може се утврдити постојање узрочне везе везано за изазивање опасности за живот или тело људи или имовину већег обима, као ни наступање теже последице у виду смрти једног лица, односно узрочно-последична веза између радњи окривљених и наступања тежих последица. С обзиром да тужилаштво у вези наведеног није понудило доказе, то се не може прихватити став да бацање каменица на зграду Амбасаде, може да изазове пожар. Ово посебно, када се има у виду да се окривљенима диспозитивом оптужнице ставља на терет да су сваки понаособ бацали каменице, мал. П. М. шипком лупао по прозору амбасаде, док су остали саизвршиоци - друга НН лица, различитим предметима – каменицама, летвама и другим гађали зграду Амбасаде. Дакле, диспозитивом оптужног акта окривљенима није стављено на терет да су бацали упаљене бакље на Амбасаду, већ да су то радила друга НН лица. При томе, током поступка, од стране тужилаштва нису пружени докази о томе да су окривљени критичном приликом поступали по претходном договору, као саизвршиоци, те да су заједничким радњама са мал. П. М. и другим НН саизвршиоцима извршили предметно кривично дело, већ напротив, стављено им је на терет да су сваки од окривљених, понаособ, бацали каменице.

Како је у конкретном случају смрт З. В. је наступила услед гушења угљен-моноксидом, које је настало од ватре која је настала у амбасади, следствено томе наступање теже последице није у вези са радњом извршења кривичног дела које се окривљенима ставља на терет, већ у вези са другим околностима које се окривљенима ни не стављају на терет.

Код напред изнетог, како током поступка није доказано да су се у радњама окривљених остварила битна обележја кривичног дела које им се оптужним актом стављају на терет, то је Апелациони суд у Београду, након одржаног претреса, усвајањем жалби бранилаца окривљених преиначио првостепену пресуду и на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП окривљене ослободио од оптужбе да су извршили кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 у вези са чланом 278 став 3 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ.

С обзиром да су окривљени овом пресудом ослобођени од оптужбе, то је жалба јавног тужиоца, у делу одлуке о кривичној санкцији која је изречена окривљенима, беспредметна.

Надаље, жалбом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду првостепена пресуда се побија у ставу II изреке, у делу у коме су окривљени Томин Ђорђе, Косановић Никола и Бацковић Филип ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 у вези са чланом 278 став 3 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ. У жалби тужиоца се наводи да је нејасно из којих разлога суд у потпуности поклања веру одбранама окривљених иако су исте у супротности са изведеним доказима. С тим у вези, окривљени Томин Ђорђе, Косановић Никола и Бацковић Филип у својим одбранама нису спорили да су били код амбасаде, али су навели да је иста већ горела када су стигли, те да ништа нису бацали, иако је из одбране окривљеног Новитовић Марка јасно описано да је видео да исти бацају каменице и да су и они гађали амбасаду. По ставу оптужбе, из изведених доказа неспорно је утврђено да су окривљени били свесни да заједно са другима бацају каменице на месту где је окупљен већи број људи, да истовремено када и други НН грађани бацају каменице да се на зграду амбасаде бацају и упаљене бакље или да бацају каменице на зграду која већ гори и додатно је оштећују, при чему се изазива општа опасност за живот или тело људи или имовина већег обима.

Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду, овакви наводи јавног тужиоца ВЈТ у Београду, оцењени су као неосновани.

По налажењу овог суда, правилно је првостепени суд нашао да није било доказа да су окривљени Томин Ђорђе, Бацковић Филип и Косановић Никола извршили кривично дело које им се оптужбом ставља на терет, а коју чињеницу је утврдио из њихових одбрана, будући да су окривљени негирали извршење кривичног дела, те је тако окривљени Томин навео да када је дошао до амбасаде иста је већ горела, да је било много људи, да је већина бацала каменице, бакље и слично, да није ништа радио, није ништа бацио, те да је био само ближе Амбасади Хрватске, те да је са окривљеним Новитовићем ухватио и љуљао тапацирана врата, јер су намеравали да их пребаце на другу страну оgrade у двориште амбасаде. Овакву одбрану окривљеног потврдио је и

окривљени Новитовић, који је за себе признао да је гађао амбасаду, наводећи да је иста већ горела, те је потврдио да окривљени Томин, Косановић и Бацковић, који су били заједно са њим у групи, нису имали ништа у рукама, нити су било шта бацали у правцу амбасаде, а и да је испред амбасаде већ био хаос, зато што је она већ горела.

Стога, по налажењу овог суда, правилан је закључак првостепеног суда на странама 56. и 57. образложења пресуде у коме је навео да није могао засновати осуђујућу пресуду за ове окривљене на бази одбране коју је окривљени Новитовић дао у полицији, где је навео да су окривљени Томин, Бацковић и Косановић, исто бацили камен, будући да је окривљени Новитовић овакву одбрану у даљем току поступка изменио, негирајући радње осталих окривљених, те код чињенице да је у свом исказу у полицији исти само у једној реченици набројао окривљене, а без ближег описивања радњи, а остали сведоци нису потврдили овакве наводе оптужбе, то је у недостатку доказа, првостепени суд правилно ове окривљене ослободио од оптужбе, због чега су супротни жалбени наводи јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду којима се оспорава овакав закључак првостепеног суда, оцењени као неосновани и без утицаја на другачију одлуку суда.

На основу члана 265 став 1 ЗКП одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Из напред наведених разлога, Апелациони суд у Београду је на основу одредбе члана 459 ЗКП донео одлуку као у ставу I изреке пресуде, а применом одредбе члана 457 ЗКП, као у ставу II изреке пресуде.

**Записничар,
Сања Булатовић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Нада Зец,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић